

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
BURNING LAMP

Copyright © 2010 by Jane Ann Krentz
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00663-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Amanda Kvik

SVETLO U NOĆI

Prevela Magdalena Reljić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Mom bratu Džimu Kaslu,
izuzetno nadarenom čoveku.
S ljubavlju.*

MISTERIJA VOLŠEBNOG DRUŠTVA

Dragi čitaоче,

Volšebno društvo se zasniva na tajnama. Neke od tih tajni su opasnije čak i od onih koje čuvaju potomci alhemičara Nikolasa Vintersa i njegovog opakog rivala Silvestera Džounsna.

Legenda o Magičnoj svetiljki postoji još od prvih dana društva. Nikolas Vinters i Silvester Džouns su u početku bili prijatelji, ali s vremenom su postali smrtni neprijatelji. Obojica su želeli isto – da pojačaju svoje psihičke talente. Silvester je odabrao put hemičara, upustivši se u zabranjene eksperimente sa neobičnim biljem. Naposljetku je smučkao pogrešan rastvor koji muči društvo do današnjeg dana.

Nikolas je primenio praktičan pristup i skovao Magičnu svetiljku, napravu nepoznatih moći. Zračenje Svetiljke je izazvalo preokret u njegovom DNK, stvorivši genetsku *kletvu* sa usudom nasleđivanja po muškoj liniji.

Vintersova kletva se retko pojavljuje, ali kada se to dogodi, Volšebno društvo ima dobar razlog za zabrinutost. Priča se da je Vinters, koji je nasledio Nikolasov genetski modifikovan talent, predodređen da postane Kerber – što je sleng volšebnih za

Amanda Kvik

ludaka sa više smrtonosnih sposobnosti. Upravni odbor agencije *Džouns&Džouns* veruje da takav ljudski monstrum mora biti uhvaćen i ubijen što je pre moguće.

Za sledbenike Magične svetiljke postoji samo jedna šansa. Svaki mora da nađe artefakt koji emituje snosvetlosnu energiju, i ženu koja će zaustaviti opasne psihičke promene izazvane klevtom.

U Trilogiji snosvetlosti upoznaćete tri muškarca – prošlost, sadašnjost i budućnost Magične svetiljke. U pitanju su hazardni, strastveni potomci Nikolasa Vintersa. Svaki će otkriti neku kobnu tajnu Svetiljke. Svaki će upoznati ženu koja ima moć da promeni njegovu sudbinu.

Na kraju, u dalekoj budućnosti, u svetu zvanom Harmonija, jedan od njih će razotkriti konačnu misteriju Svetiljke, tajnu Ponoćnog kristala. Sudbine porodica Džouns i Vinters vise o koncu.

Nadam se da ćete uživati u knjizi.

Iskreno vaša,

Amanda

Iz dnevnika Nikolasa Vintersa, 14. april 1694.

Neću poživeti dugo, ali ću se osvetiti, ako ne u ovoj generaciji, onda u nekom budućem vremenu i prostoru. Sada sam siguran da su tri talenta zapečaćena krvlju i prenosiće se mojom lozom.

Svaki talenat je dragocen. I svaki ima moć.

Prvi talenat ispunjava um rastućim talasom nemira koji ne mogu odagnati ni beskrajni sati provedeni u laboratoriji, i ne mogu ga ublažiti jaki napici, niti mleko maka.

Drugi talenat prate mračni snovi i košmarne vizije.

Treći talenat je najjači i najopasniji. Ako se ključ pravilno ne okrene u bravi, ova poslednja psihička sposobnost biće smrtonosna, izazivajući prvo ludilo a potom smrt.

Kobni rizici prate treću i poslednju moć. Preživeli naslednici moje loze moraju naći Magičnu svetiljku i ženu koja može da manipuliše energijom snosvetlosti. Samo ona ima moć da okrene ključ u bravi i otvori vrata ka poslednjem talentu. Samo ta žena može da zaustavi preobražaj koji je započeo.

Međutim, moćna žena ume da bude varljiva. Sada to znam, na moju veliku štetu.

Iz dnevnika Nikolasa Vintersa, 17. april 1697.

Gotovo je. Moja poslednja i najveća kreacija, Ponoćni kristal – završen je. Postavio sam ga u Svetiljku, zajedno sa ostalim kristalima. Neverovatan kamen. Zatočio sam veliku silu u njemu, ali čak ni ja, koji sam skovao Svetiljku, ne mogu da se načudim svim njenim mogućnostima, niti znam kako se njeno svetlo oslobađa. To će otkriti jedan od mojih krvnih naslednika.

Ali u jedno sam siguran – onaj koji bude kontrolisao svetlost Ponoćnog kristala biće sredstvo moje osvete, jer sam u kamen ulio psihičku zapovest, jaču od svake magije ili vradžbine. Zračenje kristala nateraće čoveka da upotrebi moć Svetiljke za uništenje potomaka Silvestera Džounsa.

Osveta će biti moja.

Prolog

London, u sumrak vladavine kraljice Viktorije...

Adelejd Pajn je tek drugog dana shvatila da akademija Roused nije ugledna škola za žensku siročad, već javna kuća. Ali prekasno. Ona je već bila prodana zastrašujućem klijentu, po imenu gospodin Smit.

Odaja za uživanje bila je u dubokoj senci, osvetljena samo jednom svećom. Treperavi plamen je otkrivao satensku draperiju krem boje koja je padala sa baldahina od kovanog gvožđa iznad kreveta. Na bledom svetlu su grimizne latice ruža, raštrkane po snežnobeloj posteljini, izgledale kao barice krvi.

Adelejd je stajala šćućurena u mračnom, skućenom prostoru ormana, izoštrivši sva čula. Kroz prorez između vratašca mogla je da vidi uzani delić sobe.

Smit uđe u odaju, jedva pogledavši krevet, i odmah zaključa vrata. Šešir i crnu torbu je spustio na sto, poput lekara koji je došao u posetu pacijentu.

Uprkos strahu i divljem lupanju srca, Adelejdinu pažnju je zaokupilo nešto u vezi sa njegovom torbom. Iz nje je curilo snosvetlo. Adelejd je verovala svojim čulima. Ogromna moćna struja zloslutne energije probijala se kroz štavljenu kožu, dozivajući je na hiljade različitih načina. Ali to nije bilo moguće.

Nije imala vremena da razmišlja o misteriji. Nalazila se u više nego lošim okolnostima. Njen plan, kakav-takav, zasnivao se na pretpostavci da će imati posla s jednim od uobičajenih klijenata gospođe Roser; pijanim i pohotnim gospodinom koji nije posedovao nikakav talenat. U protekla dva dana, Adelejd je shvatila da seksualna želja ima tendenciju da zaokupi mozak prosečnog gospodina i da tako, bar privremeno, eliminiše zdrav razum i snižava nivo inteligencije. Adelejd odluči da večeras iskoristi tu obzervaciju i pokuša beg.

Ali Smit zacemento nije bio običan klijent javne kuće. Adelejd sa užasom spazi energiju koja je izbijala iz njegovih snotragova. Takođe, Smitovi jarki, paranormalni otisci prstiju bili su po cejoj torbi.

Svako je ostavljao neki trag snosvetlosti na predmetima s kojima bi došao u dodir. Jednostavno su isijavali kroz kožu cipela i rukavica. Njen talenat joj je omogućavao da opaža tragove takve energije.

Snotragovi su obično bili bleđi i zagasiti. Ali bilo je izuzetaka. Pojedinci u stanju jakih emocija ili uzbuđenja ostavljali su vrlo jasne, vrlo primetne tragove. Baš kao i osobe snažnih psihičkih sposobnosti. Gospodin Smit se uklapao u obe kategorije. Bio je seksualno uzbuđen i imao je moćan talenat. Vrlo opasna kombinacija.

Još više je uznemiravala činjenica da nešto ne valja u vezi sa obrascem njegove snosvetlosti. Vijugave, prelivajuće struje njegovih tragova i otisaka bile su nakazno zakrivljene.

Smit se okrenu prema ormanu. Slaba svetlost sveće blesnu na crnoj, svilenoj maski kojom je sakrivao gornju polovinu lica. Šta god da je nameravao da učini u ovoj sobi, bilo je zle prirode. Zato nije želeo da rizikuje da ga prepoznaju.

Kretao se poput muškarca u punoj snazi. Bio je visok i vitak. Njegova odeća je izgledala skupoceno i držao se arogantno,

poput čoveka odraslog u izobilju, naviknutog na privilegije visoke društvene klase.

Smit skinu svoje kožne rukavice i otkopča metalnu kopču na torbi u grozničavoj žurbi, koja bi mogla ukazati na seksualnu želju. Ali Adelejd još nije doživela to iskustvo u praksi. Gospođa Roser, upravnica bordela, obavestila ju je da će Smit biti njen prvi klijent. Tokom protekla dva dana nagledala se tragova džentlmena ostavljenih na stepeništu koji su pratili devojke u odaje za uživanje. Znala je kako izgleda kada želja gori u muškarcu.

Ali ono što je videla u Smitovim tragovima bilo je drugačije. U njemu je pulsirala mračna glad koja nije imala nikakve veze sa seksualnim uzbuđenjem. Mračno, ultrajarko zračenje je ukazivalo na drugu vrstu strasti koja je večeras proždimala Smita, i to je bilo mučno za gledati.

Adelejd zadrža dah kada je Smit otvorio torbu i uvukao ruku. Nije znala šta da očekuje. Neke devojke su šaputavo pričale o bizarnim, izopačenim igrama kojima su se naslađivali neki klijenti.

Ali gospodin Smit iz svoje torbe nije izvadio ni bič, ni lanac, ni kožne okove. Začudo, bio je to artefakt u obliku vaze. Predmet je bio sačinjen od metala, koji je na svetlosti sveće sijao poput zlata. Uzdizao se nekih četrdesetak centimetara od teške osnove, šireći se na vrhu, čiji obod su krasili bezbojni kristali.

Talasi mračne moći, koji su šaputali iz artefakta, naježiše dlake na Adelejdinom vratu. Unutra kao da je bila zatočena oluja snosvetlosti. „Poput mašine“, zapanjeno pomisli ona, „uređaj napravljen da skuplja snosvetlost.“

Iako je govorila sebi da takva paranormalna sprava ne može da postoji, Adelejd se seti priče koju joj je pričao otac. Stara, volšebna legenda fantomski se prikra u njene misli. Nije mogla da se seti svih detalja, ali spominjala se jedna Svetiljka i jedno prokletstvo.

Smit spusti artefakt na sto pored sveće. Zatim hitro priđe krevetu.

„Pređimo na posao“, promrmlja on. Glas mu je bio nestrpljiv i napet.

Strgnuo je satenski baldahin i nekoliko sekundi zurio u praznu postelju, vidno zatečen. Momentalni bes mu ukoči telo. On zgužva draperiju i okrenu se, pretražujući pogledom sobu.

„Glupačo. Gde si? Ne znam šta ti je Roserova rekla, ali nisam njena redovna mušterija. Nemam naviku da spavam sa kurvama i svakako večeras nisam došao da igram igre.“

Glas mu je bio dubok i reptilski hladan. Reči su gmizale niz Adelejdinu kičmu. Istovremeno, temperatura u odaji kao da je pala za nekoliko stepeni. Ona poče da drhti, ne samo od straha, već od nove jeze u vazduhu.

Prvo će proveriti ispod kreveta.

Tek što je to pomislila, Smit zgrabi sveću sa stola i sagnu se da gvirne ispod kreveta.

Znala je da će otvoriti orman čim shvati da je nema. Bio je to jedini komad nameštaja u sobi, dovoljno veliki da se u njemu sakrije devojčica.

„Prokletstvo!“ Smit skoči na noge, tako brzo da sveća u njegovoj ruci zatrepta i umalo se ugasi. „Izlazi, gusko. Obećavam da će trajati kratko. Veruj mi na reč. Nemam nameru da odugovlačim.“

Smit se umiri, zadržavši pogled na ormanu.

„Misliš li da te neću naći? Praznoglava ženo.“

Sada je mogla da ga čuje kako diše. Više nije imala kud.

Vrata od ormara se naglo otvoriše. Svetlost sveće obasja tamu. Smitove oči su svetlucale između proreza crne maske.

„Glupa kurvice.“

On je zgrabi za ruku i izvuče iz ormara. Njen dar se razbukta, jače nego pre godinu dana kada ga je prvi put postala svesna. Rezultat je bio nepredvidiv. Reagovala je na fizički kontakt kao pogođena gromom. Šok je bio toliko jak da joj vrisak zastade u grlu.

Adelejd frenetično suzbi svoj talenat. Mrzela je kada je pipaju. Tada su joj se sva čula pojačavala. Iskustvo uvida u mračne ostatke tuđih snova bilo je užasno intimno i ekstremno uznemirujuće; pravi košmar.

Pre nego što je stigla da udahne, začu se ključ u bravi. Vrata se naglo otvoriše i gospođa Roser uđe u odaju. Njena koščata pojava bila je mračna silueta pod sjajem zidne lampe sa zida hodnika. Adelejd sinu kako je nastalo ime koje su joj nadenule radnice bordela: Lešinarka.

„Gospodine Smit, bojim se da je došlo do promene plana“, kaza Roserova. Njen glas je bio odlučan i nemilosrdan, kao i ostatak njenog bića. „Morate odmah napustiti prostorije.“

„Šta to kog đavola trabunjate?“, breccnu se Smit, pojačavši stisak oko Adelejddine ruke. „Preskupo sam platio Kvintonu za ovu devojku.“

„Upravo sam obaveštena da ustanova ima novog vlasnika“, reče Roserova. „Koliko sam shvatila, moj bivši poslodavac je preminuo. Srčani udar. Njegove poslove je preuzeo drugi. Ali nema razloga za brigu. Budite uvereni da će vam novac biti refundiran.“

„Ne želim refundaciju“, uzvratu Smit. „Želim ovu devojku.“

„Imate mnogo bolji izbor. Evo, dole imam dve koje su i mlađe i lepše. Još netaknute. Ova je već napunila petnaest. Sumnjam da ćete joj biti prvi.“

„Zar mislite da me boli briga za devojčinu nevinost?“

Gospođa Roser je bila vidno zatečena. „Ali to ste platili.“

„Glupačo. Zanima me nešto mnogo važnije. Pogodio sam se s tvojim poslodavcem i nameravam da se držim te pogodbe.“

„Upravo vam rekoah, on više nije među živima. Imam drugog poslodavca.“

„Poslovne afere šefa mafije me se ne tiču. Devojka je sada u mom vlasništvu. Večeras je vodim odavde kako bih uspešno izveo jedan eksperiment.“

„Kakav eksperiment?“ Gospođa Roser je bila zapanjena. „Nikad nisam čula za nešto takvo. Ovo je bordel, ne laboratorija. I samo u tom svojstvu možete dobiti devojku.“

„Izgleda da ćemo ovo izvesti negde drugde“, kaza Smit, obraćajući se Adelejd. „Polazi.“

On je grubo povuče iz ormana. Adelejd posrnu i pade na pod.

„Ustaj.“ Smit pojača stisak oko njene ruke i diže je na noge. „Smesta odlazimo odavde. Ne boj se, ako se ispostavi da mi nisi od koristi, bićeš slobodna da se vratiš ovde.“

„Nećete je nikuda odvesti.“ Roserova posegnu za zvonom iza vrata. „Pozvaću čuvare.“

„Nećete“, prosikta Smit. „Dosta mi je ovih gluposti.“

On izvuče kristal veličine pesnice iz džepa svog kaputa. Sijao je krvavocrvenim sjajem. Temperatura pade za još nekoliko stepeni. Adelejd oseti nevidljivu, ledenu energiju kako struji odajom.

Gospođa Roser otvori usta, ali ne zucnu ni reč, šireći ruke poput velike ptice koja se sprema da poleti. Glava joj pade unazad i silan grč uhvati telo. Sledećeg trenu se stropoštala i ostala da leži na dovratku.

Adelejd je bila previše šokirana da bi progovorila. Lešinarka je bila mrtva.

„Upravo tako“, reče Smit. „Ionako nikome neće nedostajati.“

U pravu je, pomisli Adelejd. Nebesa znaju da ni sama nije volela upravicu bordela, ali videti nekog da tako mučno umre bilo je stravično iskustvo.

Sa zakašnjenjem je potpuno uzdrmao ovaj nemili događaj. *Smit je uz pomoć svog talenta i kristala izvršio ovo ubistvo.* Adelejd nije znala da je tako nešto moguće.

„Šta si joj učinio?“, prošaputa ona.

„Isto što ću učiniti i tebi ako mi se ne pokoriš.“ Grimizni kristal je bio ugašen. „Prokletinja ne traje dugo“, promrmlja on i vrati stakleni kamen nazad u džep. „Hajde. Nemamo vremena za gubljenje. Moramo smesta odavde.“

Smit je odvuče do stola, gde je ostavio artefakt. Mogla je da oseti kako u njemu raste euforično uzbuđenje. Upravo je ubio ženu i uživao je u tome – ne, *naslađivao se*.

Osetila je još nešto. Šta god da je Smit učinio sa kristalom, zahtevalo je veliku količinu energije. Duhovno čulo, kao i svi ostali aspekti ljudskog uma i tela, zahtevalo je vreme za oporavak nakon velikog pražnjenja. Smit će bez sumnje uskoro povratiti punu snagu svoje velike moći, ali u tom trenutku je bar donekle bio oslabljen.

„S tobom ne idem nikuda“, brećnu se ona.

Nije se trudio da joj odgovori. Sledeće što je osetila bio je ledeni bol koji ju je preplavio poput talasa.

Adelejd uzdahnu, poguri se i pade na kolena pod težinom hladne agonije. Toliko o nadanju da je iscrpeo svu svoju psihičku snagu.

„Dobro znaš šta sam učinio Roserovoj“, kaza Smit. „Iako sam u njenom slučaju upotrebio mnogo veću silu. Ovolika hladnoća rastrojava čula i zaustavlja srce. Pazi kako se ponašaš, inače ćeš proći kao ona.“

Bol prestade, naglo kao što je i počeo, ostavljajući Adelejd bez daha i s vrtoglavicom. Sigurno je ovoga puta upotrebio poslednje ostatke svoje snage da bi je kaznio. Morala je brzo da reaguje. Srećom, još uvek joj je stezao ruku. Bio je potreban fizički kontakt kako bi manipulisala tuđom energijom snosvetla.

Adelejd iznova posegnu za svojim psihičkim talentom, stisnuvši zube pred smrtonosnim osećajem, i fokusirajući svaki

atom svoje energije na struje Smitovog snosvetla. Prethodne godine je povremeno upravljala talasnom dužinom košmara nekih ljudi, ali nikada pre nije pokušala ovo što je sada naumila.

Za trenutak, Smit kao da nije shvatao da je napadnut. Piljio je u nju, usta otvorenih od neverice. Bes ga brzo obuze.

„Šta to radiš?“, dreknu on. „Za to ćeš mi kasnije platiti, kurvo. Nateraću te da se smrzneš u sopstvenom paklu. *Prestani!*“

Smit zamahnu rukom da je udari. Ali prekasno. Već je padao u duboki san. Telo mu se povijalo napred. U poslednjem trenutku on pokušava da se uhvati za ivicu stola, ali mu ruka sruši sveću, obarajući je na pod.

Fitilj se zakotrlja preko drvenih dasaka prema krevetu. Začu se zlokobni šum plamena koji liže rub satenske draperije.

Adelejd pojuri do ormana i iz njega izvadi ogrtač i cipele, koje je nešto ranije pripremila. Dok se obukla, plamen je već zahvatio krevet, gutajući belu posteljinu. Dim je kuljao prema hodniku. Ubrzo će neko oglasiti zvono za uzbunu.

Adelejd navuče kapuljaču ogrtača i krenu prema vratima. Ali nešto je natera da zastane. Ona se nevoljno okrenu i pogleda u artefakt. Znala je da mora poneti taj čudni predmet sa sobom. Bila je to sumanuta ideja. Samo će je usporiti u begu. Ali nije mogla da ga ostavi.

Relikviju je gurnula u crnu tašnu, zatvorila je i opet krenula prema vratima. Zastala je nad Smitovim nepomičnim telom tek toliko da mu pretraži džepove. U jednom je našla novac. U drugom kristal boje rubina. Uzela je novac, jer joj dodir kristala utera jezu u kosti. Prateći intuiciju, ona vrati kristal tamo gde je bio.

Uspravivši se, Adelejd pohita prema vratima, preskočivši leš gospođe Roser.